

Dato: 7. maj 2009
Kontor: Lovkontoret
J.nr.: 2008/4000-98
Sagsbeh.: SVE

Besvarelse af spørgsmål nr. 4 ad L 174 stillet af Folketingets Udvalg for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 22. april 2009.

Spørgsmål:

"Ministeren bedes redegøre for, om ikke den menneskeretlige proportionalitetsvurdering er ens for EU-borgere og tredjelandsborger, hvorfor Advokatrådets eksempel med den britiske statsborger, som Højesteret undlod at udvise i 2008 (omtalt i Advokatrådets høringsvar), må siges at have relevans for både EU-borgere og tredjelandsborgere."

Svar:

Til brug for besvarelsen har jeg indhentet en udtalelse fra Justitsministeriet.

Justitsministeriet har bemærket, at der i forbindelse med udvisning af EU-borgere skal tages særligt hensyn til EU-rettens almindelige princip om fri bevægelighed og reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/38/EF af 29. april 2004 om unionsborgeres ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område (opholdsdirektivet), der sætter grænser for adgangen til at udvise EU-borgere og deres familiemedlemmer.

Det følger af EF-Domstolens praksis, at der alene kan ske udvisning af en EU-borger, såfremt den pågældendes tilstedeværelse eller adfærd udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundshensyn. Der skal i den forbindelse foretages en proportionalitetsafvejning af forholdets grovhed over for hensynet til EU-borgerens fri bevægelighed, og forhold som arten og grovheden af den strafbare handling, risikoen for gentagelse og EU-borgerens forhold i øvrigt skal tages i betragtning.

Efter EMRK artikel 8, stk. 1, har enhver ret til respekt for bl.a. sit privat- og familieliv. Det følger af artikel 8, stk. 2, at ingen offentlig myndighed må gøre indgreb i udøvelsen af denne ret, medmindre det sker i overensstemmelse med loven og er nødvendigt i et demokratisk samfund af hensyn til bl.a. den offentlige tryghed eller for at forebygge uro eller forbrydelse. Hvis en udvisning af en udlænding indebærer et indgreb i dennes privatliv eller familieliv, skal staten påvise, at betingelserne for indgrebet efter artikel 8, stk. 2, er opfyldt.

Da en EU-borger kun kan udvises, såfremt den pågældendes tilstedeværelse eller adfærd udgør en virkelig og tilstrækkelig alvorlig trussel mod grundlæggende samfundshensyn, giver EU-retten således en stærkere beskyttelse mod udvisning end efter EMRK artikel 8.

Det bemærkes, at dette ikke rejser spørgsmål i forhold til EMRK artikel 14 (om forbuddet mod diskrimination), idet Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i *Moustaquim mod Belgien*, dom af 18. februar 1991, har fastslået, at indrømmelse af særlige rettigheder til EU-borgere, som ikke gives til tredjelandstatsborgere, kan ske som følge af, at EU udgør en særlig retsorden.

Den Højesteretsdom, der omtales i spørgsmålet, angik udvisning af en britisk statsborger, der var idømt 60 dages fængsel for vold mod en buschauffør. I dommen fri fandt Højesteret tiltalte for påstanden om udvisning efter en afvejning af på den ene side tiltaltes tilknytning til Danmark og herboende personer og på den anden side karakteren af det begåede voldsforhold. Højesteret fandt endvidere, at udvisning ville være i strid med det førnævnte opholdsdirektiv.

Højesteretsdommen handler om udvisning af en EU-borger efter EU-retten og kan ikke antages at være bestemmende for en vurdering af, om en tredjelandstatsborger kan udvises efter EMRK artikel 8, stk. 2.